Могат ли децата да се влюбват?

Новини | Култура | на 21.08.2025 07:00 | от Мария Донева

Защо говорим за това?

Защото чувствата, които изпитваме, са важни. Чрез тях ние се свързваме със света.

„Аз и ти в парка“, текст и илюстрации Ефи Лада, превод Бела Чолакова, издателство „Дъбови листа“

Как точно се влюбва човек? Какво трябва да усети, за да бъде сигурен, че се е влюбил? Трябва ли да говори за това или е най-добре да го пази в тайна? Има ли подходяща възраст или точен момент, в който да почувстваш любовта?

Това са едни такива въпроси, но които им знаеш отговорите, но опиташ ли се да ги формулираш с думи, те някак започват ти се изплъзват. Ако си дете и попиташ някой възрастен, има риск той да омаловажи чувствата ти или да каже нещо от сорта на „Рано ти е още, гледай си уроците, бягай да играеш.“

А любовта е нещо съвсем просто и обикновено, което се случва на всеки, но не непрекъснато и не винаги. Да се влюбиш, значи да срещнеш човек, който ти харесва много и непрекъснато мислиш за него, приятно ти е да го гледаш, да го слушаш и да правиш всичко заедно с него, а когато той не е при теб, липсата му се усеща почти като болка. Да се влюбиш в някого и той също да се влюби в теб, е голям късмет. Това е чувство, което се появява неочаквано и също така внезапно може да изчезне, затова трябва да бъдем много внимателни; да ценим и да пазим любовта си.

Наистина, любов, която трае цял живот, е рядкост и истинско чудо. Хората наоколо направо не вярват на очите си и може да започнат да завиждат и от завист да се присмиват. Но какво от това? Тези, които се обичат, са смели, те имат общи мечти и се чувстват щастливи, щом са заедно.

За всичко това се разказва в книгата на Ефи Лада „Аз и ти в парка“. Франческо и Ана, героите на книгата, са деца, които всяка неделя играят в един и същи парк. Запознават се, когато хвърчилата им се заплитат, и от тогава винаги мислят един за друг и с нетърпение очакват края на седмицата, за да се видят; разменят си подаръци, пишат си писма и споделят общи мечти.

В книгата няма много текст. Като че ли рисунките разказват повече от думите. Те са разкошни, топли, изпълнени с изящни детайли. Когато се вгледаме в тях, виждаме колко необикновено и вълшебно рисува тази художничка. Дрехите на хората, изобразени върху страниците, са като от приказка. Не можем да определим нито държавата, нито годината на историята. Роклите на момичетата и жените са дълги и издути като на принцеси, а шарките им са изрисувани с безкрайно търпение, всяка точица и всяко цвете – чак ни се прииска да ги преброим. В същото време паркът е само загатнат в изображенията – виждаме крайчета от клони и вихрушки от листа, пейка в далечината и нейната нежна сянка – но те са върху бяло пространство, все едно е навалял пухкав сняг или пък все едно хората летят в небето. Може би това е така, защото когато си влюбен, реалността някак отстъпва настрани и имаш очи само за любимия си човек, а всичко друго става по-маловажно. Като гледаме рисунките с Франческо и Ана, не можем да кажем със сигурност точно на колко години са. В мечтите си те вече са пораснали; даже летят със самолет между звездите. На някои от рисунките са със затворени очи, все едно мечтаят или сънуват заедно.

Всичко това е толкова красиво и поетично, че независимо на колко години сме, на 5 , на 12 или на 50, винаги е подходящо да подарим такава изящна книга на някой, когото обичаме.

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/6805-mogat-li-detsata-da-se-vlyubvat

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени